

Matswani Marts 2010

D. 6. marts 2010 - en ganske særlig god dag

af Jesper Gravesen..

Dagen begyndte med purring kl. 05.30. Det var jagtdag 2. Kroppen havde stadigvæk ikke vænnet sig til at være i Sydafrika, og vægrede sig ved at skulle op på dette tidspunkt. Den kunne stadigvæk huske jagten og varmen fra dagen før! Sjælen derimod var allerede efter første jagtdag vænnet til. Ud af køjen kom jeg nu alligevel ret hurtigt. Ikke mindst i forventningens glæde over hvad dagen ville byde på af udfordringer. Vi skulle starte med at jage Blesbok. Morgenmad kl. 06.00 var det første mål for at samle resurser til strabadserne der måtte komme. Efter et solidt måltid i bedste engelske stil var det tid til afgang.

Efter en relativ kort køretur i PH'ens (Peter) pickup kom vi til et område med ret tæt bush hvor jagten skulle starte fra. Det var undertegnede der skulle skyde først hvis lejligheden bød sig, da makker havde været heldig med Blesbok og Springbok dagen før. Makker fik det betroede hverv at filme det hele i det omfang det kunne lade sig gøre. Det var allerede varmt som h.....! Klokken var kun 07.00 og solen skinnede ubarmhjertigt fra en skyfri himmel. Solcreme faktor 20+ blev brugt i rigelige mængder til forebyggelse. Nu var vi klar. Efter ca. en halv times pürsch spottede Peter en brun plet i virvar af grene og blade foran os. Skydestokken blev stillet op og Peter viskede, der står en god Blesbok foran os. Det var først i riffel kikkerten jeg for alvor kunne se hvad det var der stod foran mig. Der var kun en lille plet fri af dyret. Heldigvis bevægede den sig lidt så det kunne ses det var en Blesbok. Eneste mulighed var en høj bladkugle. Skuddet gik og bukken gik ned på stedet. Peter var glad for forløbet og fortalte i store vendinger at både sol og vind havde været til vores fordel. Forsigtigt bevægede vi os frem mod stedet hvor vi så dyret faldt. Bukken lå der ganske rigtigt og jeg kunne med sindsro aflade riflen og tage min første Blesbok i øjesyn. Det var en god følelse efter en pürsch igennem et vanskeligt terræn. Det blev til nogle minutters beundring af dyret for mit vedkommende. Det at vise dyret respekt ved stille at sidde og beundre dets skønhed og særpræg en stund skylder man det nedlagte stykke vildt. Efterfølgende var der tid til billeder og vurdering af trofæet. Peter var i radiokontakt med vores tracker som var ved bilen. Der gik ikke mere end ti minutter før han var der og bukken var læsset.

Efter at bukken var afleveret i slagterhuset til skinnerne kørte vi ud til en location hvor vi skulle jage Warthog og Impala. Planen var at makker skulle skyde først hvis vi så Warthog, og jeg skulle skyde hvis Impala buk kom for. På vejen derud spottede vi en flok vortesvin i vejsiden. Det var en familie med 2 voksne søer og X antal grislinger. De små var en tro kopier af de store. De forsvandt i bush'en da vi sænkede farten for at et bedre kik på dem. Det var jo et godt tegn, mente vi. Klokkeren var nok omkring 08.00 da vi startede med at pürsche. Flere gange så vi Blesbok på afstand. De holdt skarpt øje med os og lod os vide at vi var under observation. Det resulterede i at vortesvinene også var på vagt. De kunne også høre den prustende lyd Blesbok'ene udstødte hele tiden. 2 gange var makker og Peter klar til aktion. Begge gange var grisene urolige og fortrak med deres små antenner strittende lige i vejret.

Vi havde vel jagtet et par timer, da vi pludselig spottede en flok Impalaer. Det var hunner med deres afkom. Der var ikke en buk imellem. Et flot syn under alle omstændigheder! Nu var det højt op af formiddagen og solen skinnede ubarmhjertigt på os. Makker og jeg havde lidt svært ved at tage varmen. Vi var begge to så heldige at vi havde importeret en solid forkølelse med hjemmefra. Det glemte vi nu hurtigt da vi nærmest stødte ind i en flok Impala bukke i noget tæt krat. Vi havde ikke vinden på vores side og de fortrak hurtigt uden en skud chance til mig. Peter mente at det var muligt at gå en lille omvej og komme til en ny chance. Den var vi naturligvis med på. Det var ellers ved at være tid til at vende tilbage til frokosten på lodgen.

Vi nåede ud til en græseng hvor der gik nogle kreaturer. De skulle passeres for at komme derhen hvor Peter mente der ville være mulighed for at møde Impalaerne igen. Kreaturerne tog det meget roligt. Undertegnede var ikke så glad for den store hvide tyr der rejste sig lige foran os. Jeg ved pr. erfaring at dem skal man have respekt for! Respekt = Flugtvej til hegn. Nå men jeg gik tæt bag ved Peter som ikke lod sig mærke med noget. Lykkeligt forbi Hanibal var det tid til at spejde efter Impalaerne. De var ikke at finde nogen steder. Makker og jeg tænkte da vi fortsatte: Nu er vi på vej hen til pickup'en og en kold pils! Men nej! Vi fortsatte langs engen. Pludselig som en trold ud af en æske var de der. Ca. 200 meter ude. Makker var rendt varm og blev efterladt strategisk. Peter og jeg fortsatte godt 50 meter i ly af siv og græstuer for at komme til en fornuftig skud position. Peter byggede skydestokken op og jeg lagde an med riflen. Peter viskede til mig at nr. 2 fra venstre skulle jeg skyde. Afstanden var vel 140 meter og dyrene stod ikke stille. Yderligere var der græstuer i vejen hele tiden. Jeg viskede til Peter at den til højre var alene, dog med en græstue lige nøjagtigt der hvor bladet var. Peter blev ved med at sige at den til venstre var den jeg skulle forsøge at skyde.

Det var sgu nemmere sagt end gjort! Hele tiden var der 2 på linie, eller så havde de fronten eller bagenden til og så var der de evindelige græstuer. Minutterne smuttede i et lystigt tempo og undertegnede var efterhånden hårdt angrebet af Impala feber! Det forbandede trådkors var begyndt at blive noget uroligt. Jeg gjorde Peter opmærksom på problemet og pointerede at det snart var tid, eller pause for at få ro på. Samtidigt viskede jeg igen at den til højre var et oplagt emne hvis den bevægede sig bare en halv meter den ene – eller anden vej. Peter accepterede mit forslag.

Koncentrationen lå nu helt på bukken til højre. Som om det var aftalt vendte den sig om og bevægede sig mod højre, hvilket gav mulighed for skud hvis bukken stoppede op. Det gjorde den, og skuddet faldt prompte! Bukken gik ned i knaldet.

Jeg havde en klar fornemmelse af at mit skud sad for langt tilbage på kroppen og muligvis var et skud i maveregionen. Peter synes ikke at dele min bekymring og gik frejdigt frem mod det sted hvor bukken var gået ned. Jeg sagde til ham at han ikke skulle gå for hurtigt frem da jeg før har set en buk forlade valpladsen efter et dårligt skud. Jeg blev nu gjort til skamme da bukken lå forendt på stedet. Ganske vist var den truffet lidt langt tilbage, men også skråt fremad og højt. Det var en ældre buk med gode horn der bar tegn på slitage. Nu var det til til at få kaldt makker og kameraet frem. Makker og jeg fik rigelig tid til at sidde og beundre bukken mens Peter gik efter bilen. Kl. var 11.40 da skuddet gik og vi var meget varme samt tæt på dehydrering efter den næsten 3 timer lange pürsch. Endelig kom øllerne! Øh! Peter med pickup'en.

Turen hjem var en sand befrielse. Åbne vinduer med tilhørende vind og kølige pilsnere. Efter at bukken var afleveret var det tid til en velfortjent pause og noget frokost. Makker meldte fra til eftermiddagens jagt da varmen havde sat sine spor.

Kl.15.30 var Peter og jeg på vej ud for at se efter Warthog. På vejen derud så vi mange svin, hvilket blev opfanget som et godt tegn fra min side af. Peter var også fortrøstningsfuld ved synet af alle de svin vi så. Vel fremme på samme areal som vi havde jaget på om formiddagen, gik vi på pürsch.

Allerede 15 minutter efter havde vi kontakt med det første svin. Det var på selvsamme eng som vi havde jaget Impalaer på, bare i den anden ende. Vi ville gerne lidt tættere på og var nødt til at finde en overgang over det vandløb som var imellem os og grisen. Det blev til en løbetur i nedbøjet stilling tilbage hvor vi kom fra, over vandløbet og samme vej tilbage til det punkt Peter havde udset.

Skydestokken kom op og jeg forsøgte at spotte grisen i riffel kikkerten. Kun grisens hoved var for en kort stund synligt for mig. Måske på 130 meter. Ikke noget godt udgangspunkt! Et kort øjeblik der føltes som minutter var han væk, og pludselig brød han igennem vegetationen måske 80 meter ude helt frit med siden til. Peter viskede *vent* og sagde at den var for lille. Personligt ville jeg gerne skyde. Det var en han gris og min første Warthog! Ikk! Det næste jeg så var møllen i korset med antennen oven over der der hastigt bevægede sig væk fra mig og forsvandt.

Nu mente Peter at det var tid til at entrerer bush'en med de genvordigheder det nu kunne give. Vi havde ikke gået mere en yderligere 15 minutter da Peter pludselig gav mærkelige lyde fra sig og hurtigt fik placeret skydestokken. *It's a big one! Shoot it!* viskede han. Jeg lagde riflen op i stokken og pegede i samme retning som hans finger. Der stod ganske rigtigt en Warthog og så på os, nok 50 meter ude. Der var grene og blade i vejen! *Grisen står der, men meget skrå!* viskede jeg til Peter. Jeg kunne ikke undgå at se tænderne. De var faktisk det mest tydelige. Resten faldt naturligt og farveret sammen med omgivelserne. *Skyd banditten! Tag chancen! Tag chancen! Det er En kæmpe!* Peter fik mig presset derud hvor jeg ikke helt kan bunde. Jeg ville gerne skyde en god gris, men det skulle gerne være et sikkert skud. Jeg lod mig presse og skød første skud på venstre side af grisen. Repetering sker pr. automatik med det samme efter et skud hos mig uden at flytte riflen, jeg så grisen løbe i kikkerten hvilket resulterede i skud nr. 2. Alt inden for ca. 1 sekund. Efter det var der stilhed. Peter stod med åben mund og polypper. Han fattede sig og sagde: *Jeg går ind og kontrollerer.* Jeg sagde: *Skal vi ikke vente lidt? Svin der måske er anskudte er farlige!* Ca. 30 sekunder lykkedes det at holde ham tilbage. Peter forsvandt i bush'en! Lidt efter begyndte der at komme mærkelige lyde derinde fra. Om grisen havde guffet ham eller omvendt kunne ikke vurderes derfra hvor jeg stod. Først da der tydeligt blev råbt at jeg skulle komme derind kunne jeg høre det var Peter. Jeg glemmer nok aldrig det syn der mødte mig. Peter stod og så på en monster gris der var ved at løbe det sidste liv ud af sig. Den lå på siden og var færdig. Tænderne var enorme i forhold til grisens størrelse. Det ene sæt var begravet i jorden, men det andet ravede godt op i atmosfæren. Det var helt vildt og lidt uvirkeligt! Jeg spurgte om tænderne på den anden side var lige så store? Det kunne han bekræfte at de var! *It's a monster!* Sagde han. Vi stod der og så på dette pragteksemplar af en Warthog. *Det er en gave,* sagde Peter med eftertryk. Jeg studerede grisens krop for at finde ud af hvor den var truffet. Første skud burde sidde i grisens venstre flanke, men det gjorde det bare ikke. Skud nr. 2 burde sidde i nakken regionen på dens højre side, og det gjorde det. Godt nok lidt justeret, hovedet var gennemskudt fra højre til venstre. Lyset var slukket, men hjerte og lunger arbejdede endnu. Peter fik gjort ende på dens lidelser med en kniv. Så var det tid til håndslag og gratulation. Peter spurgte mig hvad de andre ville sige når vi kom hjem i aften? Kun en gang i livet får man chancen til sådan et trofæ, var mit svar. Mine tanker svævede stadigvæk omkring skud nr. 1. Vi kikkede på vegetation og træer for at se om der var mærker efter et skud som kunne forklare min forbier med første skud. Vi fandt intet. Det må jeg jo leve med, men samtidigt var glæden over at de mange timer på skydebanen til løbende vildt ikke var forgæves. Nu var det tid til at trække grisen ud hvor det var muligt for bilen at komme frem. Der var et solidt håndtag på hver side af hovedet på den, så det var ikke noget problem. Peter gik efter bilen. Jeg var ladet tilbage med dette fantastiske trofæ, og mine tanker omkring det der lige var sket. Jeg havde helt glemt at jeg havde en solid forkølelse at slås med. Der stod jeg med min første Warthog. En drøm var gået i opfyldelse. At jage Warthog i tæt bush i Afrika var den udfordring der appellerede mest til mit temperament.

I det fjerne kunne der høres brummen af en bil der nærmede sig. Vi fik læsset grisen, og som Peter sagde: *Vi er lige nødt til at køre forbi hjemme hos mig for at vise familien grisen, samt for at tage billeder. De andre vil ikke tro mig hvis jeg ikke kan bevise det med billeder. Vi bliver også nødt til at svinge forbi makker! Han skal også se den inden den ender hos skinnerne i slagterhuset. Det skylder jeg ham.* Makker fik farve i ansigtet igen ved synet af grisen. Nu var han klar, til at udfordre bush'en og vildtet. Det var helt tydeligt.

Som afslutning på beretningen om denne for mig fantastiske dag i Bush'en skal det tilføjes: Makker og undertegnede havde 4 gode jagtdage sammen med Peter og vores tracker Filimon.

Det blev til 1 Springbok (bronze), 1 Blesbok (Guld), 1 Impala (sølv) samt 2 Warthog (1 Guld).

Makker nedlagde 1 Blesbok (Guld), 1 Springbok (Bronze) samt 1 Impala (Sølv).

Det var super jagtføring og meget lærerigt. Vi havde hjemmefra aftalt at al jagt foregik til fods. Det blev overholdt til punkt og prikke.

Det siges: En gang Afrika. Altid Afrika. Det er der noget om! Jeg har helt sikkert tænkt mig at vende tilbage igen. Forhåbentlig vil makker med igen! PH'en skulle også gerne være Peter!

Om opholdet på lodgen er der kun at sige: Skønne omgivelser, super betjening og mad i særklasse.

På afrejse dagen var der trofæ parade samt en tur i safari området i et gammel ombygget militært køretøj. Turen endte ved et udsigtspunkt hvor der blev serveret bush-brunch. Det var en oplevelse. Udsigten ud over Waterbergs natur med bjergene i baggrunden. Dyrene der hele tiden kom for at drikke ved vandhullet. For at fuldende oplevelsen blev der serveret Champagne og en udsøgt menu. PH'erne rejste sig efter måltidet efter tur og kom med kommentarer til deres jægere og hvordan jagten var forløbet for dem. Der var kun ros og lovord at finde i deres taler samt god humor. Klokken 15.00 var der afgang mod Johannesburg og en god tur nærmede sig sin afslutning.

Mvh.

Jesper Gravesen